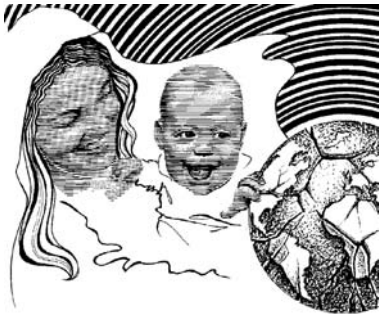

SMOLENICKÝ POSOL

farské noviny

XII. ročník, máj - jún 2012, 3. číslo

Neviem, ako to tá mama Anna dokázala

Už od malička chcela byť mamou ako každé dievčatko. Určite pomáhala svojim rodičom v domácnosti, hlavne mame Anne. Rodičia sú prvým a veľkým vzorom pre svoje deti. Ako sa správajú a čo robia rodičia, to chcú robiť a robia aj deti. Keďže Anna bola pracovitá a praktická žena, naučila Máriu ako udržiavať domácnosť, variť, prať.

Život Máriiných rodičov bol založený na duchovných hodnotách a v tomto smere vychovávali aj svoje dieťa. Od malička sa s ňou modlievali krátke jednoduché modlitby, ďakovali spolu za kvietky, vtáčiky, za slniečko. Keď Mária trochu vyrástla, chodila s rodičmi do chrámu modliť sa. Najviac sa jej páčili sviečky, kvety a akýsi zvláštny pocit sviatočnosti ju ovanul pri vstupe do chrámu. Veď sa ide porozprávať s Bohom, Otcom, ktorému zverí všetky svoje radosti aj problémy. Vždy cíti, že niekto ju počuje, rozumie jej a stará sa o ňu, či je doma s rodičmi alebo sa hrá s deťmi. Aj keď sa stane niečo smutné, cíti, že Boh to vidí. Vidí a pomáha svojim Božským, niekedy pre nás neviditeľným spôsobom.

Keď podrástla, rodičia ju prisľúbili nábožnému tesárovi Jozefovi. Prišiel určený čas od Boha, keď poslal anjela Gabriela k Márii s veľkým posolstvom. „Mária, ty si žena plná milosti a duchovnej sily. Boh si Teba vybral, aby si skrze Ducha Svätého

počala a porodila Syna, ktorý zachráni ľudia od večnej záhuby.“ Mária nosila tieto slová vo svojom srdci a v pokoji a v spojení s Bohom sa pripravovala na svoje materské poslanie.

Nebude ľahké zastať úlohu matky, vysporiadať sa s prebdenými nocami, skoro žiadnym časom pre seba, vychovávať z dieťaťa dobrého človeka, šíriť pokoj, radosť vo svojej rodine. Pamätať na to, že dieťa nie je mojím majetkom ale darom, ktorý nám je v milosti zverený na určitý čas. Materstvo je poslanie na celoživotný 24-hodinový úväzok. Je to pre matky duchovná cesta Anny, ktorá sa zveruje so všetkými zážitkami Bohu, hovorí s ním o svojom dieťati, čo ju potešilo, zarmútilo, s čím si nevie rady. A Boh do srdca Anny vkladá dôveru, veľkú pravú lásku, ktorá prekonáva strach.

„Diabol,“ hovorieva matka Anna, „často pôsobí na matky pomocou strachu, úzkosti, že sa niečo zlé príhodi ich deťom. Chce ich takýmto spôsobom ovládať, aby sa zabudli zdôverovať Bohu, stratili dôveru v neho.“

Mama Anna utešuje svoju dcéru Máriu. „Mária, neboj sa! Dieťa je darom od dobrotivého Boha. Ak ti zveril tento dar, dá ti poznanie a silu, postaraj sa aj o tvoje dieťa, bude stáť vždy pri tvojom dieťati, pri všetkých jeho úspechoch aj nešťastiach spolu s tebou, jeho mamou.“

Marianna Hudcovičová

BLAHOŽELÁME k životnému jubileu!

Pani **Helene Jajcayovej**, ktorá často pomáha pri príprave nášho kostola na sviatky a slávnosti ako aj pri ďalších prácach vo farnosti. Želáme Vám veľa zdravia a Božieho požehnanie!

Pani **Daša Lančaričová**, aktívna farnička a speváčka v apríli oslávila narodeniny a ukončila úspešne štúdium. Želáme ti, Daška, naďalej veľa úspechov, radosti a pokoja.

Pán **Jozef Hostin**, oslávil v týchto dňoch významné životné jubileum. V minulosti bol často nápomocný pri rôznych farských podujatiach a aktivitách. Nech Vám túto prácu Pán Boh vynahradí a dožičí veľa zdravia, požehnanie.

Pani **Anna Gombárová** oslávila okrúhle jubileum ešte v januári. Keďže okrúhle jubileá sa oslavujú po celý rok, dovoľujeme sa pripojiť ku gratulantom. Pani Gombárová sa venovala v minulosti školskej katechéze, aktivitám Katolíckej jednoty v našej farnosti. Vyprosujeme Vám na príhovor Panny Márie Božie požehnanie a pomoc.

Máj – lásky čas

Aj takto nazývame tento mesiac. Môžeme ho prežívať v konkrétnych situáciách, ktoré nám ponúka.

Jednou z nich je deň matiek, ktorý si pripomíname na druhú májovú nedeľu. Každý z nás má mamu, ktorá nám sprostredkovala dar života. Je pre náš život veľkým darom, keď nás mamy vychovávali s láskou, keď sa o nás starali, keď nám takto vedeli ukazovať dar lásky a my sme v ňom mohli vyrastať. Túto materskú lásku dopĺňa otcovská, ktorú si pripomíname na deň otcov – na tretiu júnovú nedeľu. A to aj napriek tomu, že nikto z našich rodičov nebol dokonaly tak, ako náš Nebeský Otec ani najdokonalejšia z ľudí – Panna Mária.

Tieto ľudské sviatky majú svoj základ v Božom dare našich rodičov, ktorý si pripomíname aj v Cirkvi – v máji zvláštnym spôsobom cez Pannu Máriu a Loretské litánie, v júni Najsvätejšie Srdce Ježišovo, ktoré je symbolom Božej lásky a to cez Litánie k Božskému Srdcu.

Darom lásky, ktorý toto všetko spája je Eucharistia. Tento dar môžeme vnímať každoročne pri farskej slávnosti prvého svätého prijímania. Aj keď je pre rodičov často iba niečím, čo musia ich deti absolvovať a myslia si, že tým si splnili svoju kresťanskú povinnosť; je to tiež príležitosť otvoriť svoje srdcia Bohu a darom jeho milosti.

Veľa skutočností v našom živote berieme ako si samozrejme. Často je naše vnímanie poznačené negatívnymi skúsenosťami. Skúsme poďakovať za všetko dobré a pekné, čo môžeme prežívať, za našich rodičov či už žijú alebo sme ich odpovedali na poslednej pozemskej ceste na cintorín, za dar Kristovej prítomnosti medzi nami vo sviatostiach a modlitbe, zvlášť v dare Eucharistie.

Patrik Bacigál

Pozvanie

Josef Veselý

*Ty ktorá k Alžbete si prišla bez pozvania
do našich domovov vstúp tiež dobrá Pani*

*A prinies trochu svetla z Nazareta
nech nepokoj ktorý Zlý nad nami splieta*

A bolesť neistota smútok tieseň

sa príchodom tvojim zmení v pieseň

ktorou tvoja duša Pána vručne velebí

Kiež s tebou zaspievame Otcovi na nebi

vo svojom srdci vďačne Magnificat

A prid' s Ježišom nech všetko posväti

nech požehnanie splynie na rodičov na deti

nech všetci spoznajú že s tebou nie sme opustení

nech všetko zmŕtvnené sa v nový život zmení

Aby tak naša vlasť ktorá túži po obnove

s dôverou svojou zverila sa tebe

Kráľovná mieru Ty zostaň s nami v každej dobe

z čestiny preložila Marianna Hudcovičová

SENECKÍ ORATORIÁNI

Po niekoľkých dohadovaniach termínu stretnutia sme sa nakoniec v jeden piatkový večer ocitli pred seneckou farou. Napriek večernej hodine fara a pastoračné stredisko bolo plné ľudí – deti sa hrali, mamičky s malými deťmi kľudne debatovali, otcovia sa naháňali za tenisovou loptičkou. S klasickým úsmevom na tvári nás privítal otec Juraj Vittek, previedol nás svojím terajším pôsobiskom a odpovedal na naše zvedavé otázky. Keďže jeho rozprávanie bolo veľmi pútavé a obsiahle, rozhovor s ním sme sa rozhodli uverejniť po častiach. Ak chcete vedieť, čím práve žije náš rodák, želáme Vám príjemné čítanie!

Otec Juraj, radi by sme našim čitateľom a твоjim spolurodákom priblížili tvoje terajšie pôsobisko. Mohol by si nám, prosím, vysvetliť čo to znamená oratórium, prečo oratórium sv. Filipa Neriho, čo ťa k tomu viedlo a tak?

V prvom rade treba vysvetliť, že oficiálne sme Komunita oratória sv. Filipa Neriho, nie sme ešte kongregácia (kongregáciu musí schvaľovať Sv. stolica – pozn. otca Juraja). Celá myšlienka vznikala niekoľko rokov. S otcom Andrejom Šottníkom sme priatelia ešte z čias seminára. Keď som sa v r. 2001 vrátil zo štúdií z Ríma, otec Andrej bol dekanom v Šali, ja som nastúpil za kaplána v Galante. Počas celého obdobia sme boli v intenzívnom kontakte. O rok neskôr ma preložili za kaplána do Šale a tam sme zažili prvýkrát kňazské spoločenstvo a uvedomili sme si ako je dnes ťažké žiť kňazsky dobre, ako dnes kňaz čelí veľmi veľa veciam a aká je veľká potreba obnovy kňazov. Tak sme si uvedomili, že toto by sme chceli a aby sme to v podstate aj žili. A to už je pomaly 10 rokov. Napriek tomu, že každý z nás pôsobil na viacerých miestach, zostali sme v intenzívnom kontakte. Už vtedy sme mali túžbu zdieľať víziu pastoračného aj duchovného života spoločnú s tým, že by sme založili nejakú rehoľu. Obaja sme totiž mali v sebe túžbu – protikladnú, že by sme chceli byť aj diecéznymi kňazmi, aj rehoľníkmi. Ja môžem povedať, že toto bola od začiatku u mňa pochybnosť, ale Pán Boh mi vždy poslal do cesty ľudí, ktorí mi ukázali, že mám byť diecéznym kňazom, hoci som vždy túžil po kontemplatívnom spôsobe života. S otcom Andrejom sme špekulovali nad tým, ale vtedy to ani nebolo možné niečo také založiť. Keď som bol v r. 2008 znova poslaný do Ríma na dokončenie doktorátu, jedna z mojich prvých ciest vždy vedie do kostola Chiesa Nuova k hrobu sv. Filipa Neriho, ktorý je už vyše 10 rokov mojim obľúbeným svätcom, ktorý ma viedol aj v pastoračii a v ktorom som sa našiel aj preto, lebo som v ňom objavil veľa prvkov zo školy otca Miloslava Mrvu. Už presne ani neviem ako to bolo, ale v r. 2008 sa mi dostali prvýkrát do rúk Konštitúcie oratoriánov – ja som ani nevedel, že

sv. Filip Neri založil nejakých oratoriánov ... a keď som si prečítal Konštitúcie, tak som vedel, že je to to, čo sme hľadali, že už je to 400 rokov založené a netreba zakladať nič nové. A ukázalo nám to cestu rehoľnej horlivosti bez rehoľných sľubov. Sv. Filip chcel aby oratoriáni zostali svetskými kňazmi bez zloženia rehoľných sľubov. Kongregácia oratoriánov nie je rehoľa v pravom zmysle slova. V tom čase som mal možnosť stretnúť sa osobne s generálnym prokurátorom oratoriánov v Ríme, ktorý mi celý nadšený odovzdal slovenský preklad Konštitúcií, čo ma šokovalo, pretože na Slovensku oratoriáni nikdy neboli. Generálny prokurátor bol nejaký čas predtým v New Yorku odobriť založenie nového slovenského oratória slovenskými emigrantami na čele s otcom Georgom Törökom (známy filmár a dokumentarista). Tak som mal možnosť poslať otcovi Andrejovi Konštitúcie v slovenčine a keď si to prečítal, vedeli sme obaja, že je to ono. Ja som mal potom možnosť žiť 2 roky v materskom oratóriu v Ríme (Chiesa Nuova), ktoré priamo založil sv. Filip, mal som možnosť slúžiť denne sv. omše pri hrobe sv. Filipa, zažiť a vnímať autentického oratoriánskeho ducha, takže to u mňa dozrievalo... Medzičasom sa nám podarila úžasná vec, získali sme pre Slovenskú katolícku misiu v Ríme, ktorú som viedol cca 3 roky kostol San Girolamo della Carità, kde sv. Filip žil vyše 30 rokov a kde sa to všetko začalo (dodnes sa tam slúžia sv. omše každú nedeľu v slovenskom jazyku pre komunitu Slovákov žijúcich v Ríme)... takže v nedeľu som slúžil sv. omšu tu a počas týždňa som žil na mieste, kde sv. Filip žil posledných 8 rokov svojho života a kde zomrel a je aj pochovaný. Takže som mal možnosť dýchať tento priestor.

Cez prázdniny, keď som bol na Slovensku, sme už pripravovali pôdu na založenie oratória na Slovensku rokovaniami s otcom arcibiskupom, modlitbami s priateľmi napr. modlitbou QUARANTORE (t.j. 40 hodinová nepretržitá modlitba pred vyloženou Najsv. Sviatosťou Oltárnou na jeden určitý úmysel, ktorú odporúčal sv. Filip). Na naše milé prekvapenie otec arcibiskup bol veľmi otvorený tejto myšlienke, čomu sme sa ne-

smierne potešili, takže sme urobili kroky aj v Ríme a práve na prvé liturgické slávenie sviatku blahoslaveného Johna H. Newmana (zakladateľ oratória v Anglicku) som sa rozhodol napísať v Ríme oficiálnu žiadosť o založenie oratória na Slovensku – to bolo v októbri minulého roku. Krátko na to bola žiadosť odobrená otcom arcibiskupom Zvolenským a v Ríme bola oficiálne ustanovená formačná komunita, ktorá dnes je. Na založenie formačnej komunity sú potrební dvaja kňazi, my sme boli traja, nakoľko sa ku mne a k otcovi Andrejovi pridal otec Zdenko Sitka. Otec arcibiskup nám potom zveril farnosť Senec.

Ja osobne som mal víziu spravovania a založenia oratória v nejakej bratislavskej časti, ale nakoľko ja i otec Andrej sme dlhý čas pôsobili na južnom Slovensku, tak otec arcibiskup sa rozhodol nám zveriť túto farnosť, čo je z jeho strany voči nám veľká dôvera.

Takže farnosť Senec je momentálne твоjim pôsobiskom... mohol by si nám ju trochu priblížiť, niečo o nej povedať?

Senec je okresné mesto s cca 17-tis. obyvateľmi, väčšinou katolíckimi, je tu aj evanjelický kostol, ale evanjelická komunita je v menšine. Farnosť je veľmi živá, jazykovo zmiešaná – slovensko-maďarská, s pomerne silnou maďarskou komunitou. Je to typické mesto, ktoré sa podobá na perifériu Bratislavy. Okrem pôvodných obyvateľov Senca je tu veľa obyvateľov prisťahovaných z celého Slovenska, nakoľko v Bratislave našli prácu. Je tu obrovská výstavba, je tu veľa mladých rodín a podľa mojich informácií je tu aj najväčšia pôrodnosť na Slovensku. V tomto smere je to mesto, ktoré je veľkou výzvou pre Cirkev aj pre pastoračiu. Samozrejme zložitost' farnosti

spočíva aj v jazykovej rozmanitosti a vlastne delí farnosť na dve komunity. Je to jazykovo náročné aj pre nás. Nemáme medzi sebou kňaza maďarskej národnosti.

Ale dúfame, že v budúcnosti sa to zmení. Máme dve filiálky – dedinku Tureň, tá je prevažne maďarská a osadu Svätý Martin – ten je slovenský. S otcom Andrejom každý deň slúžime aj maďarské sv. omše, v nedeľu máme dve. Ďalším špecifikom tejto farnosti je, že tu dlhodobo pôsobila podzemná cirkev v podobe saleziánskych tajných kňazov, čo tuná zanechalo pozitívnu stopu v tom zmysle, že sú tu ľudia, ktorí majú duchovný život. To je pozitívne a to som skutočne málokde zažil, že sú tu ľudia, ktorí sa spovedajú dvoj – resp. trojtýždne, nehovoriac o tých, ktorí sa spovedajú pravidelne mesačne. V tomto zmysle tu máme naozaj čo robiť a to nás teší.

Je tu veľmi veľa rôznych spoločenstiev, sú tu emancipovaní a „živí“ laici, máme tu viacero domovov dôchodcov, kam chodievame, veľa základných a stredných škôl, kde učíme. Je však potrebné aj učiť aktívnych laikov k vzájomnej komunikácii, nakoľko sú často veľmi „samostatní“. Máme za sebou veľmi náročný rok, kde bolo veľmi veľa zmien pre nás aj pre farnosť. Prvý rok je vždy náročný. Veci sa musia zabehať, dávame farnosti určitú svoju pečať, od kancelárie, organizácie farnosti, spoločenstiev, starostlivosti o faru, pastoračné centrum až po sviatostný život. Je pozitívne, že keď sme prišli, našli sme tu farnosť, kde naozaj už veľa vecí fungovalo. Na jednej strane je to radosť, na druhej strane sa musíme prispôbiť tomu, čo tu už funguje. Momentálne by som povedal, že sme v štádiu dozrievania – ja som to nazval „burčiak“.

(pokračovanie v ďalšom čísle)
Daria Jajcayová a Mirka Gregušová,

Na fotografii senecké oratórium a

otec Juraj (zdroj fb)

Krížová cesta v Smoleniciach slávi jubileum

Presne pred sto rokmi, teda v roku 1912, bola v Smoleniciach vďaka iniciatíve vtedajšieho farára Jána Nováka vybudovaná krížová cesta. Na jej umiestnenie vybral veľmi vhodne nevysoký vršok pri farskom kostole čnejúci sa nad cintorínom. Hoci tam dovtedy žiadna krížová cesta nestála, oddávna ho v Smoleniciach nazývali Kalváriou. Jednotlivé zastavenia rozostavili v pravidelných intervaloch od úpätia vršku až po jeho vrchol. Nie však kolmo, ale serpentínovito lemujujú obvod svahu vršku.

Krížová cesta sa skladá zo štrnástich zastavení. Zastavenia vyzerajú navlas rovnako – majú tvar piliera ukončeného strieškou s krížikom, ktorý v mnohých prípadoch už chýba. Vo výklenkoch zastavení sú osadené farebné štukové reliéfy zobrazujúce jednotlivé výjavy krížovej cesty. Na zákazku ich vyhotovila mníchovská firma *Mayer'sche Kirchliche Kunstanstalt*. Nie sú jedinečné; rovnaké reliéfy môžeme vidieť na krížovej ceste aj v Zákamennom alebo v Dolných Orešanoch. Hoci stavbu krížovej cesty inicioval tunajší kňaz, na financovanie prispeli viaceré združenia či spolky. Mená sponzorov boli vytesané na podstavcoch, ale dnes sú z veľkej časti zatreté a slabo čitateľné. Výstavbu prvého zastavenia zaplatil farár Ján Novák, ďalšie Smoleničania, ktorí odišli za prácou do Dunelen v USA a členovia Ružencového spolku. Najviac zastavení však sponzorovala Základina rodiny Kollerovcov. Súčasťou krížovej cesty je aj skupina troch krížov s korpusom Ukrižovaného v strede na vrchole Kalvárie. Autorom je s najväčšou pravdepodobnosťou moravský sochár Miroslav Harašta z Přerova. Takmer rovnaké korpusy vyhotovené Haraštom sa nachádzajú v Trstíne (1923) alebo v Senci (1934).

Rodina Kollerovcov, ktorá financovala stavbu najväčšieho počtu zastavení, mala k tomuto miestu zvláštny vzťah. Na vrchole Kalvárie stojí totiž kaplnka zasvätená Nanebovstúpeniu Pána a v nej si táto najbohatšia zemianska rodina v Smoleniciach vybudovala rodinnú kryptu (ako uvádza kamenná tabuľka na bočnej fasáde kaplnky s textom: *CRYPTA FAMILIAE KOLLER*). Dohromady v nej spočinulo osem členov rodiny. Posledný pohreb sa konal v roku 1890, keď zomrela Mária Kollerová. Kaplnku nechala pôvodne postaviť ešte v druhej polovici 17. storočia zemianska rodina Ferenčovičovcov a tá v nej ako prvá zriadila miesto pre posledný odpočinok svojich príslušníkov. O storočie neskôr, keď Kollerovci získali v Smoleniciach pozemky i kúriu (budova dnešného

obecného úradu), v ktorej trávili letné mesiace, nadobudli aj túto kaplnku. Truďuje sa, že oltár i ostatné vnútorné zariadenie pochádzalo zo zrušeného františkánskeho Kostola sv. Kataríny pri Dechticiach. Do dnešných dní sa zachoval iba barokový oltárny obraz zobrazujúci Nanebovstúpenie Pána a drevená empora (chór), ktorý stojí stále na svojom pôvodnom mieste. Obraz bol prenesený do farského kostola.

Ivana Janáčková

Perzekúcie za komunistického režimu v Československej republike alebo ako žili predkovia súčasnej mladej generácie

Potom, čo 25.2.1948 KSČ (Komunistická strana Československa) získala v štáte absolútnu moc, začalo sa celé politicko-spoločenské zriadenie upravovať a meniť. Bola zostavená vláda podľa návrhu Klementa Gottwalda. KSČ riadila všetky dôležité ministerstvá a ovládala hospodársku i politickú situáciu v štáte. Z povojnového chaosu sa zriadenie zmenilo na totalitné. Slovensko sa stávalo presnou kópiou Sovietskeho zväzu vo všetkých smeroch. V Československej republike sa zdvihla vlna násilia a represii proti triednym nepriateľom. Začalo sa to zoštátnením kľúčových odvetví priemyslu a súkromných podnikov na základe Benešových dekrétov ako aj komunistického učenia o zrušení súkromného vlastníctva. V rokoch 1948-52 boli zoštátnené všetky súkromné podniky (obchody, firmy, malé podniky). Bola zlikvidovaná každá forma súkromného podnikania. Ďalší z krokov, ktoré ÚV KSČ podniklo v procese integrácie pod ZSSR bola kolektivizácia všetkej súkromnej pôdy a násilné vytváranie JRD (jednotné roľnícke družstvo). Ten, kto nechcel vstúpiť do družstva bol (podľa sovietskeho vzoru) označený za „kulaka“. V lepšom prípade musel odvdázať veľkú časť úrody a domácich produktov do družstva. Príkladom človeka, ktorému bola takto odcudzená pôda bol môj pradedo, ktorý vlastnil v Modranke od roku 1941 osem hektárov roľ. V roku 1952 mu boli zobraňané a musel vstúpiť do družstva. Paradoxom bolo, že zmluvu nepodpísal on, ale jeho manželka v čase jeho neprítomnosti, lebo už nechcela znášať nátlak zo strany vedenia JRD. V tom horšom prípade sa tí, ktorí sa nepodvolili, museli zbaliť a vyviezli ich do Sudet - do domov obcí, z ktorých bola po vojne na základe Košického vládneho programu vysídlená nemecká menšina. Tam vyvezení museli začať viesť do základov nový život. Mnoho ľudí, ktorí nechceli vstúpiť do družstiev, bolo odsúdených (za údajné zločiny velezrady, sabotáže), väznených a rôzne inak postihovaných.

Ďalšou samostatnou a veľmi obsiahlou témou boli politicky a nábožensky motivované perzekúcie. V mnohých prípadoch bol dotýčaný človek dokonca odsúdený na smrť. Bolo vynesených 200 rozsudkov smrti a 178 z nich bolo aj vykonaných. Mnoho ľudí bolo pre svoj odlišný politický názor väznených, nespravodlivo odsúdených a vyvezených do pracovných táborov (napr. Jáchymov), kde žili vo veľmi tvrdých podmienkach a robili často krátko životu nebezpečné práce (ťažba uránovej rudy) bez akejkoľvek ochrany, často za pomoci iba primitívneho náradia). Veľa si vytrpeli aj ľudia, ktorí boli väznení vo väzniciach v Rimavskej Sobote, v Justičnom Paláci v Bratislave, v Prahe – na Pankráci a v mnohých iných mestách. Aj tu sa diali hrozné zverstvá a ľudia boli, často veľmi brutálne, týraní zo strany vyšetrovateľov. Veľa ľuďom zostali aj po prepustení z väzenia trvalé následky - psychické alebo fyzické. Azda ešte nepríjemnejšie ako fyzické týranie, bolo týranie psychické, keď väznenému často nedali po náročnom dni plnom výsluchov ani poriadne vyspať, lebo v cele sa napríklad celú noc svietilo. Najčastejšími politickými väzňami boli kňazi a rehoľníci. Najväčšia vlna násilia proti kresťanom a náboženstvu sa zdvihla po IX. zjazde KSČ na jar 1949, kde bola vytyčená „jednotná línia budovania socializmu“, keď náboženstvo a hlavne Katolícka cirkev bola označená za úhlavného nepriateľa a bol proti nej započatý útok. Kňazi boli všeobecne znevýhodňovaní a po Akcii „K“ (zatváranie mužských kláštorov v noci z 13. na 14. apríla 1950) boli aj zatváraní a mučení. Vznikla tajná, tzv. podzemná cirkev, kňazi museli mať civilné povolanie a ich vysviacka musela byť udržiavaná v tajnosti. Taktiež veriaci to nemali ľahké. Samozrejme sa k svojej viere nemohli hlásiť a to už vôbec nie verejne, mohli samozrejme kvôli svojím názorom stratiť miesto v škole, zamestnanie a takisto ho, ak ho ešte nemali, vôbec nemuseli získať. Ľudia však nemuseli byť perzekuovaní len na základe náboženského presvedčenia. Úplne stačilo ak nesúhlasili s komunistickou doktrínou a jej tézami. Umelcom bola zakázaná tvorba, ak sa nezhodovala s komunistickou ideológiou, študentom nemuselo byť povolené štúdium - ak napríklad nevstúpili do SZM (Socialistický zväz mládeže). Systém, ktorý mal priniesť - ako sľuboval - pokoj, mier, slobodu a lepšie časy, sa prejavil voči Cirkvi naplno. Priniesol nepokoj a strach, mobilizáciu represívnych zložiek štátu, obmedzenie slobody pre tisíce ľudí a nejasnú budúcnosť. Ťažké časy trvali až do novembra 1989, keď padol tento totalitný režim, ktorý si vyžiadal mnoho obetí a zatknutých ľudí, ktorí si vytrpeli strašné muky vo väzeniach. Nezabúdajme na nich. Boli a zostanú skutočnými hrdinami, ktorí nám odovzdali štafetu viery za cenu ťažkých obetí. Jedným z nich je aj nedávno zosnulý kňaz Vladimír Jukl. Chceme byť jedným z tých, ktorí si ich obetu budú vážiť a ďalším generáciám odovzdajú pravdu o slobode, ktorá nie je samozrejmosťou.

Dominik Drdul

Manželia, deti... viete, že...

Otec sa vracia z práce domov a vidí, ako jeho deti sedia v pyžamách pred domom a hrajú sa v blate s prázdnyimi škatuľkami od pizzy a číny, ktoré sú rozhádzané po celej záhrade. Bránka na ulicu je dokorán otvorená, tiež dvere od auta, vnútri ktorého leží pes čerstvo vyváňaný v blate a nikde ani stopa po druhom psovi. Muž vošiel do domu a uvidel ešte väčší neporiadok. Lampa prevrátená a behúň skrčený pri stene. Uprostred izby hral hlasito televízor a jedáleň bola zahádzaná hračkami a rôznymi dielmi šatníka. V kuchyni to nevyzeralo lepšie. V dreze stála hromada špinavého riadu, rádio hralo na plné obrátky, zvyšky raňajok rozhádzané po celom stole, na vrchu na prestieraní ležala mačka. Chladnička otvorená, psie žrádlo na podlahe, rozbitý pohár pod stolom a pri zadných dverách udupaná hromada piesku. Muž rýchlo vybehol po schodoch, stúpajúc na ďalšie hračky a rozhádzané oblečenie. Ale už si to ani nevšimol, pretože hľadal svoju manželku. Báľ sa, že sa jej niečo stalo. V tom zbadal, ako dverami od kúpeľne presakuje voda. Okamžite vtrhol dovnútra. Zbadal mokré uteráky na podlahe, rozliate tekuté mydlo v hromade špinavej bielizne a medzi tým rozhádzané ďalšie hračky. Kilometre toaletného papiera sa vinuli medzi tým

ŠTATISTIKA

Krsty:

Jakub Vajsábel, narodený 12.02.2012, pokrstený 25.03.2012
Kristína Mária Proksová, narodená 14.03.2012, pokrstená 14.04.2012
Tomáš Sloboda, narodený 12.01.2012, pokrstený 29.04.2012
Sobáš:

Ladislav Huňady a Mária Janigová, 14.04.2012 v Smoleniciach
Marek Beňo a Veronika Zeleňová, 12.05.2012 v Smoleniciach
Dušan Turek a Zuzana Beškova, 12.05.2012 v Smoleniciach

Michael Demond Cinieri a Jana Jurkovičová, 19.05.2012 v Smoleniciach
Miroslav Horváth a Katarína Vašková, 19.05.2012 v Smoleniciach

Pohreby:
Ľudovít Oravec, narodený 19.01.1960, zomrel 10.03.2012, pochovaný v Smoleniciach
Ján Štibráný, narodený 19.10.1931, zomrel 06.04.2012, pochovaný v Smolenickej Novej Vsi
Jozef Zeman, narodený 24.08.1923, zomrel 27.04.2012, pochovaný v Smoleniciach
Marián Sobota, narodený 14.04.1951, zomrel 01.05.2012, pochovaný v Smoleniciach.

Miroslav Horváth a Katarína Vašková, 19.05.2012 v Smoleniciach

Pohreby:
Ľudovít Oravec, narodený 19.01.1960, zomrel 10.03.2012, pochovaný v Smolenickej Novej Vsi
Jozef Zeman, narodený 24.08.1923, zomrel 27.04.2012, pochovaný v Smoleniciach
Marián Sobota, narodený 14.04.1951, zomrel 01.05.2012, pochovaný v Smoleniciach.

Pohreby:
Ľudovít Oravec, narodený 19.01.1960, zomrel 10.03.2012, pochovaný v Smolenickej Novej Vsi
Jozef Zeman, narodený 24.08.1923, zomrel 27.04.2012, pochovaný v Smoleniciach
Marián Sobota, narodený 14.04.1951, zomrel 01.05.2012, pochovaný v Smoleniciach.

Pohreby:
Ľudovít Oravec, narodený 19.01.1960, zomrel 10.03.2012, pochovaný v Smolenickej Novej Vsi
Jozef Zeman, narodený 24.08.1923, zomrel 27.04.2012, pochovaný v Smoleniciach
Marián Sobota, narodený 14.04.1951, zomrel 01.05.2012, pochovaný v Smoleniciach.

Pohreby:
Ľudovít Oravec, narodený 19.01.1960, zomrel 10.03.2012, pochovaný v Smolenickej Novej Vsi
Jozef Zeman, narodený 24.08.1923, zomrel 27.04.2012, pochovaný v Smoleniciach
Marián Sobota, narodený 14.04.1951, zomrel 01.05.2012, pochovaný v Smoleniciach.

Opäť na tanzánskej pôde!

Rozpálená zem, vôňa mora, šum pokojných vln, neutichajúca vrava na trhoch, ľudia na priedomí, farebnosť žien, deti na každom kroku, čas, ktorý nespúta ľudí – tak to je moja Afrika!

Po prilete nás ovanul teplý vlhký vzduch prímorského Daru, najväčšieho mesta Tanzánie. Naše Shelui je ale úplne iné, dostať sa k nemu – tak na to nám treba prekonať ešte 750 km miestnym busom! Ešte sme poriadne nevytiahli päty z Daru a už stojíme. Tanzánci zvyknúť na akékoľvek neprijemnosti veľmi rýchlo povyskakovali von z busu do krovia na cik pauzu, iní postávali, ďalší sa unudene usadili na zemi, sem tam medzi sebou prehodili slova. Nik sa nezaujímal, čo sa stalo, kedy vyrazíme, ako dlho sa zdržíme, kde sa treba sťažovať...a neznepokojovali sme sa vlastne ani my. Rok v Tanzánii nás čo tu naučil – hlavne trpezlivosť:-) Tak sme čakali, sledovali, ako nas mihajú ďalšie a ďalšie autobusy, autá, okoloídúci ľudia. V Afrike máte čas na vnímanie detailov okolo vás. Po hodine a pol sme sa opäť nacvakali dovnútra – okno, ja, gitara, Zuzi a ešte nás istil vak, ktorý sa nám už nezmesil hore. Let Amsterdam – Dar es Salaam vás vyjde časovo určite kratšie ako Dar – Shelui, ale cenovo je 750km do zapadnutej dedinky cenovo bezkonkurenčné!

Zdá sa mi, ako by som zo Shelui ani nikdy neodišla, domácka atmosféra, vysmiaty Francis, ta istá izba, ľudia, Dunčo...Akurat mačky trochu narástli a neprejavili ani najmenší záujem dať sa pohladkať, fajnovo zdívili.

A najpocit týchto dní? Možnosť opäť vidieť malé vysmiaté tváre našich detí v deň zápisu! Niečo sa do mňa zakvačilo všetkými štyrmi chápadlami a nechelo pustiť. Kto sa to vešá? Meškajúci Asmani sa ako jediní odvažuje hodiť sa na mňa a naplno vyjadruje svoju radosť. Minulú sezónu nás poriadne natrápil, strácali sme fantáziu, nič na tohto nesprátnika nezaberalo. Ale nakoniec sme zdolali i jeho!

Pokojne slnečné dni sem tam popretkávane kvapkami dažda sa otvaraju predomnou... V rámci farnosti chystáme bezkonkurenčnú vychytávku – premietať film Umučenie Krista. Našu novučičkú halu zmeníme na dočasné kino, kde sa bude môcť zaskvieť náš nový projektor! Len úprimne dúfame, že pôjde elektrický prúd...v Afrike je totiž možné všetko:-)

Všetkým Smoleničanom želim požehnané dni!

Emília Bihariová

H U M O R

Rozprávajú sa Adam s Evou v raji:
 „Adam, povedz, miluješ ma?“
 „A koho iného by som mal asi tak milovať??“

Pred nebeskou bránou stoja dva rady mužov. V jednom z nich sú muži, ktorí boli celý život pod papučou, v druhom tí, ktorí neboli. Rad „pod papučových“ mužov je nekonečne dlhý, v tom druhom stojí len jediný chlapík. Príde svätý Peter a pýta sa ho: „Prečo vlastne stojíš v tomto rade?“ Muž na to: „Ja neviem, žena ma sem postavila.“

Včera večer sme s mojimi ženou viedli trochu hlbší rozhovor o rôznych životných situáciách. Prišla reč na eutanáziu. K tejto citlivej téme o volbe medzi životom a smrťou som poznamenal: „Nechcem, aby si ma nechala žiť v takom stave, keď by som bol závislý

od prístrojov a živý tekutou stravou z nejakej fľaše. Keby si ma niekedy takto videla, vypni tie mašiny, čo ma držia na živé...“ Ona vstala, vypila televízor, počítač, aj chladničku a vyhlala mi pivo do záchoda. Babka a dedko prídu do neba a je im dobre. Je tam krásne. Majú každý deň more voľného času, dobré jedlo a je o nich postarané. Jedného krásneho dňa sa prechádzajú, potom vlastne stoja s tou zrazu, len tak, z ničoho nič dedko dá babke facku. Babka sa zháči a zostane celá vyplašená a pýta sa:

„Prečo ma biješ, veď som nič nehovorila ani neurobila?!“
 Dedko na to: „Keby si nevyšla s tou zdravotnou stravou, mohli sme tu byť o 20 rokov dlhšie!“

„Nechcem, aby si ma nechala žiť v takom stave, keď by som bol závislý

- Z nočného stolika. sa poplašné zariadenie.

- A kto vám ich dáva na

nočný stolík?

- Moja žena.

- A odkiaľ ich má vaša

žena?

- Odo mňa.

- A vy ich máte odkiaľ?

- Veď vravím, že z noč-

ného stolika.

Nebudte smutní, že

nemáte peniaze. Majú

ich iní!

Mami, zabil som päť

múch.

Dve z nich boli chlapi a

tri boli ženy.

Ako si vedel, ktorá je

ktorá?

No chlapi sedeli na pive

a ženy na zrkadle.

Motto pohrebnej služby:

- Váš zármutok, naše

potešenie!

Blondýnka píše manž-

elovi SMS: „Drahý, zabu-

dol si si doma mobil“

Pripravili Miroslava Gre-

gušová, Dominik Drdul

Si taký starý, že keď

vyjdeš z múzea, spusti

1. JÚNA JE NOC KOSTOLOV

V prvý júnový piatok sa v smolenickej farskej Kostole Narodenia Panny Márie po druhýkrát uskutoční podujatie s názvom Noc kostolov. Počas tohto piatkového večera bude súběžne prebiehať vo výške 180 kostoloch na celom Slovensku rôznorodý program vytvorený špeciálne pre túto príležitosť. Cieľom Noci kostolov je otvoriť sa pre všetkých ľudí bez rozdielu, ponúknuť najširšej verejnosti možnosť spoznať svoj kostol aj z inej strany a prežiť nevšedný večer. V našej farnosti bude prebiehať takto:

18:00 Vyzváňanie zvonov, svätá omša, otvorenie Noci kostolov
 19:00 Vstupenie detí z MŠ
 19:30 Dramatizácia rozprávky
 20:15 Prednáška o histórii kostola s prehliadkou
 21:00 Organový koncert

22:00 Rozprávanie s p. dekanom

na tému Veštenie

a horoskopy

23:00 Umelecký

prednes o anje-

loch

23:30 Stíšenie/

Taizé

0:00 Záver Noci kostolov

Priebežne počas večera:

Prehliadka veže kostola (19:00 – 21:00),

Tvorivá dielňa pre deti,

Ochutnávka omšového vína, občerstvenie.

Prísť do kostola na program je možné počas ce-

lého večera.

Pozvaný je každý, kto chce zažiť atmosféru Noci

kostolov.

Farské noviny Smolenický posol. Vydáva Farský úrad v Smoleniciach. Redakčná rada: Patrik Bacigál, Miroslava Gregušová, Marianna Hudcovičová, Darina Jajcayová, Ivana Janáčková, Ján Jakubec, Ivana Štibráná. Zahraničný spravodajca v Shelui Emília Bihariová. Radi uvítame vaše príspevky na rôzne témy týkajúce sa našej farnosti, náboženského, ale aj spoločenského života. Prijímame ich v elektronickej podobe na e-mailovej adrese ivanastibrana@gmail.com.